

KOM EENS GAUW

M.J. Arlidge bij Boekerij:

Met Helen
Grace:*Iene*
miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein
kleutertjeIn de
maneschijn Nog
lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw

Met Adam Brandt:
Kom je spelen?

boekerij.nl

INTERNATIONALE BESTSELLER

M.J. ARLIDGE

**KOM
EENS
GAUW**

**DOE HET LICHT NIET UIT.
HIJ KOMT WANNEER JE SLAAPT.**

isbn 978-90-225-9121-5
isbn 978-94-023-1933-0 (e-book)
isbn 978-90-528-6519-5 (audio)
nur 330

Oorspronkelijke titel: *Cat and Mouse*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Wil Immink
DesignOmslagbeeld: [VOLGT]
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 M.J. Arlidge

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DAG 1

1

Martha White bewoog, liet zich op haar zij rollen en hield haar kussen stevig vast. Ze had gevangengezeten in die vreemde schemerwereld tussen slapen en waken, haar gespannen rust doorboord door nachtmerries van gemiste aansluitingen en zoekgeraakte kinderen, maar een geluid van beneden had haar teruggebracht naar de realiteit. Vaak baalde ze als Greg thuiskwam - gypnen die luidruchtig in de gang werden gesmeten, de deur van de koelkast die werd dichtgeslagen - maar vanavond was ze blij dat ze iets hoorde. Ze sliep altijd beter als ze wist dat haar man thuis was.

Martha liet de rust weer over zich heen komen en begroef haargezicht in het zachte katoen, ademde de geur van het waspoederin en deed een schietgebedje dat ze in slaap zou vallen, maar nu echt. Ze was doodmoe, de gebruikelijke klusjes en de kinderopvang hadden haar laatste beetje energie opgeslokt. Als ze de kans kreeg, zou ze duizend jaar slapen, de vergetelheid van de nachtomarmen, uitgerust en energiek wakker worden om de moederte zijn die ze altijd hoopte te kunnen zijn. Maar goed, dat was natuurlijk geen optie. Ze moest vroeg op, dus kon ze alleen maar hopen dat ze nog een paar uurtjes kon uitrusten voordat de plicht riep.

Gelukkig bleef Greg niet treuzelen. Wanneer hij had getraind

en de adrenaline gierde nog door zijn lijf, bleef hij wel eens beneden hangen, maakte dan iets te eten voor zichzelf klaar, keek even las zijn e-mails. Maar nu hoorde ze hoe hij de voordeur op slot draaide en het licht in de gang uitdeed, iets waar Martha al-tijd rustiger van werd, omdat het betekende dat de nacht echt begon. Liefde welde in haar op en maakte haar dankbaar. Ondanks hun incidentele verschillen vormden zij en Greg een goed team: lief, zorgzaam en altijd attent voor elkaar. Ze wist dat ze het met elkaar hadden getroffen en besepte hoe gezegend ze waren met een blij en gezond kind. Er was zoveel ellende, teleurstelling en boosheid in de wereld – zij waren de gelukkigen.

Martha werd steeds slaperiger en met een loom gebaar sloeg ze Gregs kant van het dekbed op, zodat er een uitnodigend gestreken wit laken zichtbaar werd. Wat zou het fijn zijn om in zijn armen in slaap te vallen. Om rust te hebben, al was het maar vooreen paar kostbare uurtjes. Martha's lichaam voelde zwaar, haarbewustzijn zakte weg, ze hoorde amper nog hoe de slaapkamerdeur zachtjes dichtging en Greg behoedzaam naar het bed liep. Maar ze voelde het matras inzakken toen hij naast haar kwam liggen, en voorzichtig schoof ze naar hem toe en wachtte tot zijn grote lijf haar omarmde. Kon het leven nog mooier zijn?

Maar tot haar verbazing gebeurde er niets. Ze sliep bijna, was overgeleverd aan overweldigende moeheid, maar toch merkte ze het gebrek aan contact op, de afwezigheid van Gregs gespierd lijf naast het hare. Waarom hield hij afstand? Wat was hij aan het doen? In haar versufte verwarring besepte Martha nog iets. Het matras zakte verder door dan anders, een onverklaarbaar gewicht drukte het in, en haar lichaam gleed onverbiddelijk in derichting van haar partner. Terwijl de verwarring steeds allesomvattender werd, viel Martha iets anders op: een geur. Een onbekende geur, muskusachtig en intens, als de aftershave van een man...

Martha's ogen schoten open, haar hart ging tekeer. In paniekprobeerde ze zich om te draaien, te schreeuwen. Maar voordat ze daar de kans voor kreeg, werd een hand met kracht tegen haar lippen gedrukt en werd haar kreet gesmoord.

2

Een indringende brul doorkliefde de lucht, waarna rubber in asfalt beet, de motor naar voren schoot en deze de plaats delict met bulderend geraas verliet. Binnen enkele seconden was de in beslag genomen boot nog maar een stipje in de spiegels van inspecteur Helen Grace die op haar Kawasaki Ninja bij Southampton Docks wegscheurde. Het was een succesvolle avond geweest, maar nu wilde ze hier niet meer zijn.

Het was een ijskoude avond in januari en het was mistig op Millbrook Road, toen Helen over de vierbaansweg raasde. Binnen enkele seconden reed ze de rotonde bij Teboura Way op ennam door de verstikkende mist de afslag in de richting van het centrum van de stad. Aan de ene kant waren deze weersomstandigheden prettig – in de nevel kon je anoniem en gesloten zijn, verborgen blijven. Maar aan de andere kant was het beangstigend omdat je niet wist wie zich nog meer in die vochtige, plakkerige sluier ophield.

Helen hing diep over haar stuur, haar blik gericht op – in afwachting van – gevaar. Zonder problemen reed ze naar Winchester Road en het duurde niet lang of ze naderde het hart van deze gecompliceerde, beschadigde stad. Nu had ze meerdere mogelijkheden, verschillende wegen naar haar appartement, die allemaal vol gevaar leken. Helen koos altijd willekeurig en had

maar één regel: dat ze op achtereenvolgende dagen nooit dezelfde weg nam. Misschien was ze overdreven voorzichtig, maar zewas niet bereid risico's te nemen, niet nu er een doodstraf boven haar hoofd hing.

Helen werd geroemd voor het oplossen van zaken, maar haarlaatste onderzoek was slecht afgelopen. Ja, ze had een moordpar- tij ten einde gebracht, het mysterie achter de verbijsterende moorden ontrafeld, maar de dader was ontsnapt en had gezwo-ren wraak op Helen te nemen door op een willekeurig momentvan zijn keuze een anonieme moordenaar op haar af te sturen. Alex Blythe had zijn ijzingwekkende dreigement nu vier maan- den geleden geuit, vier maanden waarin ze nauwelijks een oog had dichtgedaan.

Helen wist dat ze zich bang liet maken, overal spoken zag, maar ze kon onmogelijk níét bang zijn, als ze bedacht hoe ver zijn macht reikte. Als psychiater en hulpverlener in de versla- vingszorg had Blythe belastende informatie over tientallen men- sen uit de omgeving – echtgenoten, echtgenotes, moeders, va- ders die hun ziel en zaligheid aan hem hadden blootgegeven, inde overtuiging dat hun zonden, hun obsessies, hun verslavingen, vertrouwelijk zouden zijn. Blythe had deze informatie tegen zijn patiënten gebruikt en hen overgehaald om te moorden voor zijn genot. Hoewel zijn schrikbewind voorbij was, was er nog één moord die hij van plan was te volbrengen.

Helen was alert op andere motorrijders, hield automobilisten die naast haar reden in de gaten, wisselde plotseling van baan en sloeg vlak voor een treuzelende auto Bentham Street in. Zo ging haar rit naar huis nu altijd: ongeregeld, veranderlijk, geïmprovi- seerd. Als zij haar terugrit niet kon voorspellen, dan kon een mo- gelijke moordenaar dat hopelijk ook niet. Het was slopend om te moeten leven met een gewelddadige dood voor ogen, maar He-len zag geen andere mogelijkheid. Want zelfs als haar gezond

verstand haar op het hart drukte om geen spoken in de schaduw te zien, bleef haar dierlijke instinct permanent op zijn hoede en bekeek ze zelfs de narcotica-agenten die vanavond bij de overval in de haven aanwezig waren vol wantrouwen. Iedereen voor wie ze niet persoonlijk kon instaan was nu een bron van zorgen. Gezien Helens veelbewogen verleden was de lijst met echte bondgenoten kort, en dus was ze constant op haar hoede.

Ze reed nu door Firth Street en naderde haar appartement. Deels snakte ze ernaar om thuis te zijn, binnen die vertrouwde muren, maar deels wilde ze verdergaan, doorrijden over de kustweg, of zelfs in noordelijke richting naar de m25, waar ze tussen het verkeer door kon slingeren en haar lot altijd één stap voor kon blijven. Het was dwaas, maar tegenwoordig voelde ze zich nergens zo veilig als wanneer ze over de weg scheurde. Het was moeilijker om een bewegend doel te raken, redeneerde ze.

Ooit zou het misschien voorbij zijn. Misschien zou de National Crime Agency of Interpol Blythe in het vizier krijgen en haar kwelgeest eindelijk oppakken. Maar in de tussentijd hadden haar paranoia en wantrouwen de vrije loop en leek er geen einde aan haar nachtmerrie te komen.

3

Martha hield haar ogen stijf dicht en bad dat er een einde zou komen aan haar beproeving.

Haar aanvaller had haar bevolen op haar buik op bed te liggen en Martha had zich niet durven te verzetten, zelfs niet toen hij een vuile doek in haar mond had gepropt, haar armen met eenruk naar achteren had getrokken en haar polsen bijeen had ge-bonden. Een paar seconden later voelde ze zijn zoekende vingers en een verwarrend moment dacht ze dat hij haar hand wilde vasthouden. Maar toen voelde ze een harde ruk aan haar trouw-ring en ze besepte wat hij wilde. Haar verlovingsring volgde al snel, beide ringen werden van haar protesterende vlees gerukt, voordat haar aanvaller opstond en wegliep.

Even was Martha te geschokt om te reageren, maar verwar- ring en schrik sloegen nu om in woede. Dit was háár huis, háár slaapkamer, dat waren háár ringen – gekoesterde aandenkens die symbool stonden voor haar verbintenis met Greg, maar ook dierbare herinneringen opriepen aan hun verloving op Hawaï en hun bruiloft in Beaulieu. Hoe durfde hij haar ringen af te pakken alsof het prullen waren, stukken metaal en steen die voor ordi-nair geld verkocht konden worden? Wat was dit voor onder- kruispel? Ze hoorde hoe de indringer in haar sieradendoos rom- melde, zich een leven vol cadeaus en aankopen toe- eigende, om

nog maar te zwijgen van de erfstukken van haar moeder die te jong was overleden.

Blijfrustig, Martha. Blijfrustig.

De woorden kwamen in haar op, ongevraagd, maar welkom. Ja, ze wilde schreeuwen, zich losrukken, tekeergaan, maar haar verstandige kant besepte dat ze voorzichtig moest zijn, hielp haar herinneren aan wat er op het spel stond. Ze werd opeens over-spoeld door beelden van Bailey, en haar woede maakte direct plaats voor bezorgdheid om haar dochttertje. Zolang zij en haardochter ongedeerd waren als deze afschuwelijke aanval voorbijwas, wat deed het er dan toe dat ze een paar kostbare spullen kwijt was? Ze schaamde zich nu dat ze zich druk had gemaakt om dingen die vervangen of misschien zelfs teruggevonden konden worden. Vlees en bloed was wat telde.

Ze moest kalm blijven en volhouden. Doen wat haar gezegd werd en dan machteloos maar opgelucht wachten tot Greg thuis kwam. Onmiddellijk voelde ze weer woede komen opzet-ten - waarom was Greg hier niet om hen te beschermen? - maar snel zette ze deze zinloze beschuldigingen van zich af. Dit was niet zijn schuld. De enige schuldige was de gewelddadige indringer die nu door haar huis sloop.

Haar aanvaller had de toilettafel leeggeroofd en het was weerstil. Martha durfde niet te kijken, durfde amper adem te halen en wachtte tot de dief de kamer had verlaten en door de gang sloop. Ze spitste haar oren om zijn vertrek te registreren, maar tot haar schrik kwam hij terug naar het bed en ging op het matras zitten. Intuïtief trok Martha haar knieën op en klemde ze tegen elkaar. Doodsangst overweldigde haar, ze kreeg geen lucht, was duizelig en tranen sprongen in haar ogen. Was de afschuwelijke diefstal nog maar een openingssalvo, het eerste deel van een misselijk-makende schending van haar leven en geluk? Opeens wist Martha dat ze in beweging moest komen en ze schoof met een

schok opzij in een poging zich van het bed te laten vallen. Maarze had haar lichaam nog amper bewogen of een zware hand landde met een klap op haar rug en dwong haar te blijven liggen. Martha worstelde, probeerde zichzelf wanhopig te bevrijden, maar de hand van haar aanvaller gaf niet mee, het gewicht van zijn arm hield haar tegen. Ze verwachtte elk moment zijn ruwehanden op haar lijf, die haar kleren van haar lichaam rukten, haar huid aanraakten, maar tot haar verbazing gebeurde er niets. Het was alsof hij alleen maar naar haar zat te staren. Ze kon zijn indringende blik op haar voelen, samen op het bed als een merkwaardig stel...

En opeens wist Martha precies en met absolute duidelijkheid wat er gebeurde. Ze wist dat de situatie veel erger was dan ze in eerste instantie had gedacht. Dit was de afrekening. Dit was waar de gebeurtenissen van de afgelopen twee jaar onvermijdelijk toe hadden geleid.

Haar ogen schoten open, ze probeerde haar hoofd te draaien om haar aanvaller te zien, vastbesloten om te smeken voor haar leven, ondanks die smerige, verstikkende prop in haar mond. Maar nogmaals werd ze voorovergeduwd; haar vijand, haar wreker, weigerde haar aan te kijken.

Wanhopig keek Martha om zich heen, op zoek naar een middel waarmee ze zich zou kunnen redden. Haar blik werd naar de spiegel op de deur van de kledingkast getrokken die haar een gedeeltelijke blik op hem bood. Hij was in het duister gehuld, sinister en schimmig, maar toch wist ze wie hij was, wist ze waarom hij hier was. Alsof hij wilde reageren op dit weerzinwekkende besef, kwam hij in beweging, en ze zag hoe hij iets boven zijn hoofd bracht. Martha richtte haar blik op de spiegel, probeerde te zien wat het was en tuurde door de duisternis terwijl haar hart vol ontzetting bonkte. En eindelijk zag ze het, het blad van een handbijl die in het licht van de overloop schitterde.

Martha verstijfde en met een plotselinge stoot energie schreeuwde ze, schreeuwde ze met alles wat ze waard was, terwijl de prop dieper wegzakte in haar luchtpijp. Het was pijnlijk, ge-dempt en uiteindelijk zinloos. Nog voordat haar gedempte kreet ten einde kwam, sloeg haar aanvaller toe en hij bracht de bijl met kracht op haar achterhoofd neer.